

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 ore.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 15-16.

15. september 1940.

12. årgang.

Nye misjonærer til China.

William Bjerkes vitnesbyrd.

«Jeg og mitt hus vi vil tjene Herren!»

Allerede som liten gutt var det en lengsel i meg å bli en kristen, men jeg syntes jeg måtte bli voksen først. Jeg kommer aldri det første minneretset jeg lærte på søndagsskolen: Joh. 10, 11. «Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for årene.» Disse ord fulgte meg senere i livet så jeg aldri kunne kaste meg riktig ut i de verdslige lyster. — Jeg så Gud som en streng far som stadig holdt øye med meg. Men, Halleluja, dagen kom da jeg fikk si allting til Jesus, og jeg fikk kjenne hans hyrdearme tett omslutte meg. Det var januar 1929.

Da min søndagsskolelærerinne Alfhild Bjerva reiste ut som misjonær for ca. 18 år siden, var det en lengsel i mitt barnehjerte at også Gud kunne bruke meg som misjonær engang. Denne lengsel kjente jeg like etter jeg ble frelst, men jeg synes jeg var for ung. Senere, etter at jeg var blitt gift, kom også disse tanker, men da var jeg bundet til min heim. Likeledes etter at vi hadde fått våre barn, Per og Turid, kom disse tanker, men nå syntes jeg det var helt oppløst å tenke på sådant.

Etter at vi hadde fulgt misjonærene Gulbrandsens og Gudrun Eid på stasjonen, sa min hustru til meg da vi kom heim: «Du William, har du aldri hatt kall eller dragelse til misjonsmarken?» Jeg syntes det var merkelig hun spurte meg slik, vi har nemlig aldri snakket sammen om disse ting. Men nå orket ikke min hustru å tie lenger. Jeg måtte da fortelle mitt og hun sitt; og denne kveld anbefalte vi våre liv i Guds hender. Dagen etter talte Gud til

meg på veien til mitt arbeid, og han fikk meg villig til å ofre alt på alteret. Han pekte på Kina for meg, og jeg er villig til å gå. Siden har jeg hver dag kjent hvordan han har båret meg og gitt meg kraft og frimodighet til å vidne om ham på arbeidsplassen og ellers. Og jeg vet at han som har begynt gjerningen i oss har også kraft til å fullføre den.

Broderhilsen med 1. Tess. 5, 23—24.

William Bjerke.

*

Solveig Bjerkes vitnesbyrd.

For Gud, som bød at lys skulle skinne fram av mørke, han er den som også har latt det skinne i våre hjerter, forat kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulle stråle fram fra oss.

(2. Kor. 4, 6).

Jeg ble frelst 13 år gammel og lyset ifra Gud strømmet inn i mitt hjerte. Året etter ble jeg døpt i vann, og en stund etter døpte Gud meg med den Hellige Ånd. Som pike var jeg alltid så fryktsom og innesluttet, men da Gud møtte meg fikk jeg kraft til å prise ham høyløyt for hans store frelses verk, noe som jeg trodde jeg aldri skulle greie.

Gud har alltid vært min hjelp. I sykdom og alt som har møtt meg har han vært trofast.

Alt fra tidligste barneårene kjente jeg en dragelse til misjonsmarken, men noe bevisst kall kan jeg ikke si det var. Etter at jeg ble frelst kjente jeg det ble sterkere. Jeg flyktet stadig ifra det og trodde det bare var innbildning. Også var det så mange andre som var mer skikket, mente jeg. Hver gang Gud velsignet meg på en særskilt måte kjente jeg kallet, men idet jeg

unddro meg følte jeg en stor tomhet. Jeg ble gift og glemte det hele, men Gud talte allikevel gang på gang. I det siste har Gud virket så kraftig på meg, og nå hodt jeg det ikke ut lenger. Heller dø enn ikke å være i Guds vilje. Jeg snakket ut med min mann om hvordan jeg har hatt det i disse årene, og så kom det for dagen at han har gått med de samme tankene. I så mange år fortiet vi altså dette for hverandre. Men da vi hadde åpnet oss for hverandre, og lagt alt fram for Gud, fylte Gud oss med en himmelsk glede og fred som vi ikke kan forklare. I dagene som fulgte fikk vi erfare Guds kraft og ledelse i alt, og jeg er fullt viss på at han som har begynt verket skal selv fullføre det.

Deres søster i Herren

Solveig Bjerke.

I anledning av ovenstående personlige vitnesbyrd kan opplyses at broderen og søsteren tilhører menigheten «Saron», Oslo, og vi kan gi dem vårt beste vitnesbyrd og varmeste anbefaling som to gudhengivne sjeler. Broderen er forøvrig en av våre menighetstjenere, likeledes ivrig med i søndagsskolearbeidet i menigheten. Det synes kanskje litt underlig — menneskelig sett — idag og i disse tider å skrive om å reise ut til misjonsmarken, men Gud som har gitt dem kallet, er også mektig til å føre sine ut. Det er med stor glede vi er med å sende dem ut men alene greier vi ikke denne oppgave, men håper og tror at også andre vil støtte.

Når nå broderen og søsteren kommer rundt til de forskjellige menigheter og vennegrupper ber vi ta vel imot dem og støtt dem etter beste evne med midler og forbønner. Vi forstår selvfølgelig at det ikke er så lett å ta imot besøk av vitner nå om dagen, men håper at dere vil gjøre

Hva vil du velge?

«Men da den unge mann hørte det, gikk han bedrøvet bort, for han var meget rik».
(Matt. 19, 22).

Hvilken trist hendelse. Og dessverre, den har gjentatt seg gang på gang. Skaren er stor, som har unnlatt å følge Jesus, fordi andre ting har vært dem for kjære. Hos denne mann var det rikdommen som holdt ham tilbake. Hos andre har det vært andre ting som har synes umulig å forlate, eller gi avkall på, og så har man gått bort fra Jesus, ofte meget bedrøvet, men har allikevel valgt denne verden. Ofte har man tenkt: det kan vel bli lettere siden, mindre å gi avkall på, så det får være nå, jeg får komme en gang siden. Men det har vist seg at dette å forkaste Jesus, har skjebnesvangre følger.

Den unge mann som omtales i beretningen hvorfra vi har hentet verset som står anført over disse linjer, nevnes aldri siden i Bibelen, og det er meget tvilsomt om han noen gang fikk oppleve det han spurte Jesus etter, nemlig: «Hva skal jeg gjøre for å arve evig liv»? Han avslo å få dette liv, han syntes det ble for kostbart. Han tviholdt på hva han selv hadde og valgte å gå bedrøvet bort fra Jesus. Han valgte sin egen rikdom og mistet den evige rikdom. Og sikkerlig var det evigheten som først åpenbarte for ham, hvor uendelig domt og tåpelig han hadde handlet. Han glemte snart sin bedrøvelse etter å ha vært hos Jesus. Ivrig opptatt med sin rikdom og det som hører denne verden til, var han snart tilbake til sin egen tilfredse stilling. Han la seg til å sove igjen, vekkerropet: «selg det du eier og gi

det beste, og Gud skal rikelig velsigne.

Hermed er saken anbefalt på det beste. Gud velsigne broderen og søsteren og likeledes deres to barn.

Broderhilsen fra menigheten Saron.

J. HARTFORD,
forstander.

Harry Moe,
sekretær.

det til de fattige» — hadde nådd hans ører, men det hadde ikke fått bryte igjennom i hans hjerte. Så var han akkurat på den samme plass som før han gikk til Jesus. Hans møte med Jesus ble bare til en kort bedrøvelses periode i hans liv — det var alt.

Tenk så sørgelig, overmåte vevmodsfultt og trist. Hvilket forlis! Et evig forlis.

«For hva gavner det et menneske om han vinner den hele verden, men mister seg selv eller tar skade på seg selv»? (Luk. 9, 25).

Han mistet seg selv, hvilket tap.

Hvor mange har ikke solgt seg selv for en uhørt lav og dårlig pris. Det har vært ting i denne verden som man ikke har villet slippe for å vinne den evige, uforgjengelige herlighet. Man synes å ha hatt så nok i disse ting, og man har ikke kunnet slippe dem for noen ting. Men la oss endelig ikke glemme at «syndens nytelse» er kortvarig og det venten en evighet. La da oss forstå hva som lønner seg best og ikke handle som dårer, der kommer til å angre og gråte, engstes og fortvile fordi vi forkastet vår redningsmann, vår kjære, frelser Jesus Kristus, Guds egen sønn.

Han døde for våre synder på forbannelsens tre. — *For våre synder.* Han kan gi oss livet det evige. Skatten som aldri forgår. Pris skje Gud.

Josef Ruud.

Jesus kommer snart!

I dag ropes det ut til den uomvendte verden. Ja, også til dem som er kommet til troen på Kristus. Se, høsten er nær og vinterkulden vil snart gjøre sit inntog og ødelegge høstens grøde. Høstens herre er nær og søker etter høstfolkene. Hvor er de som skal være med å samle inn grøden? Ser dere ikke at marken allerede begynner å bli hvite? Skynd deg og rop ut at Jesu Kristi, Guds sønns blod renses fra all synd. Stans ikke på veien, men arbeid medens det heter i dag. I dag er nådens dag. Du ufrelste som i dag hører hans

røst: Forherd ikke ditt hjerte, men få et møte med Jesus ved Golgata og bli en Jesu Kristi stridsmann som blir med og forkynner et helt og udelet evangelium, så du ikke stanser opp bare ved frelsen, men går videre fram i Guds rike; for i Guds rike er det så at vi går fra kraft til kraft, fra seier til seier.

Frelsen tar jeg som nummer en, så dåpen som nummer to; for disse to følger hverandre. Jesus pålegger sine disipler at de skal gå ut i hele verden og forkynne Kristi evangelium og lære dem å holde alt som han befalte dem. Hvorfor jeg nevner den bibelske dåp er at jeg hører mange som bare forkynner ordet om frelse og stopper her. De har en serie vekkelsesmøter og viser ikke folket inn i Guds rustningskammer så at Kristi evangelium kan komme til sin rette gangs. (Apgj. 8, 34—39). Hvis ikke Anden hadde drevet Filip til kammersvondens vogn hadde denne aldri blitt døpt. Filip spør ham om han forstår det han leser. Kammersvennen sier: «Hvordan kan jeg forstå det uten at noen veileder meg?» Filip tolker ordet for ham og kammersvennen kom da til full forståelse og da de kom til et sted som det var mye vann spurte han om det var noe til hinder for å bli døpt. Filip spør ham om han tror av hele sitt hjerte at Jesus er Guds sønn og da kammersvennen svarer bekræftende ble han døpt av Filip. Så vil jeg spørre deg, min kjære broder, som sier du har vekkelsesmøter: Har du forkynt et helt evangelium?

Den nyfrelste kommer ikke lenger enn til gjenfødelsen og der blir han stående, hvis ingen viser ham veien. Jeg vil påpeke et par steder hvor det står, klart og tydelig om den bibelske dåp. Apgj. 2, 37—42 og 10, 44—48. Det er mange flere steder som kunne henvises til. Herren viser denne veien og hvorfor kan da ikke dåp, håndspåleggelse og dåp i den Hellig-And bli forkynt? Bind ikke til for Herrens sak med menneskelige anordninger.

Det er nå på tide at Herrens tjenere og alle Guds barn våkner opp og innvier seg helt i Herrens tjeneste, og forkynner alt Guds ord til frelse for hver og en, og til helliggjørelse, så alt kommer på rett plass.

Til sist en broderlig hilsen til deg som leser disse linjer med Sam. 18, 36—37!

Fra en i blodet blivende bror.

Julius Hagen.

En dag ved ambulansen.

Når jeg idag skal fortelle litt fra den «ambullerende legevirksomhet», skjjer det med glede. Gleden har sin grunn i at vi har fått kjenne at Gud var med, også når vi møtte vanskeligheter og hindringer. Det gir mot til fortsatt arbeid. —

Bli med oss en dag, kjære misjonsvenner! På den måten kan dere bestå et inntrykk av hvordan virksomheten drives.

Det er tidlig en morgen i Lushan.

Klinikken, et stor lyst rom, ligger fremme i porten et stykke fra hovedbygningen. Jeg skynder meg dit bort med et par rene frakker og håndklær.

På veien roper noen: O Gjao shi, O Gjao shi, — «frøken Ottesen, frøken Ottesen!» og jeg blir stanset av et par kvinner, som drar meg i kjolen. De valer i munnen på hverandre og forteller hver om sin sjukdom. Før de går til doktoren, vil de høre om jeg kan gi dem noe håp om helbredelse.

«Dere får kjøpe billett og så la doktoren undersøke dere grundig,» sier jeg. Kvinnene er opplagt til å prate, men jeg må rive meg løs. Tiden er kostbar. Ved siden av klinikken er et rom hvor Ding sien seng, portneren vår, sitter og selger billetter. (De som kan betaler 160 cash, = to-tre sent. De fattige får fribillett.)

På gårdsplassen foran står en del benker. Her er «venteværelset» for menn. Kvinnene holder seg i et rom like ved. — Hva er det for slags støy her framme i dag? En blir vant til å høre en del skral og skrik her ute, men dette må være noe ekstra som står på. Gårdsplassen er full av folk. Ding har låst døren i dag, ser jeg. Han sitter bak vinduet. Dette hadde jeg gittere av bambusstenger, men nå står bare noen pinner igjen. De som står nærmest vinduet, skubber til hverandre, og den ene prøver å overbevise den andre. Det er godt at Ding beholder sin koldblodighet midt i alt dette styret. «Nå har jeg solgt ut alle billettene — 100 stykker — sier han. De som ikke har fått, må bare vente. Dersom doktoren klarer å se på mange pasienter, så kan dere kanskje få kjøpt utpå formiddagen.» Fle-

re protesterer og roper at de ikke kan vente. De er kommet en 40—50 mil (over to mil) og vil heim igjen i dag. Nei, Ding fortrekker ikke en mine, og nå stilner det av i flokken.

En og annen rusler av sted for å lage seg litt mat. En del har kjente på stasjonen. Noen som må ha behandling flere dager i trekk, får også husrom, men de fleste må sørge for hus hos slekt eller venner i byen. —

Mens jeg tørrer støv og ser over beholdningen av de medisiner som det går mest av, sender jeg opp en stille bønn om særskilt hjelp for oss som skal stelle med de sjuke i dag. Skal vi klare å komme igjennom, må vi arbeide jevnt. Det kommer så lett ting i veien som vil hefte, og det tar på tålmodigheten.

Vi har vært samlet til frokost og morgenandakt — en hel flokk norske. Foruten Knudsen, som er stasjonsbestyrer, og hans frue, er det Gil og frøken Bø som regnes som «Lushan-folk». Dr. Lende, frøken Ruspergard og jeg er nylig kommet. Gil forstår at det vil bli travelt og lover oss sin hjelp. Doktoren, han og jeg går bort på klinikken. Hsiung sien seng, diakonen vår, har fått vannkjele i kok og har sørget for at skiftebordet er i orden.

Det står tett med pasienter utenfor. Forstander Wang er iblant dem, står i ivrig samtale med en to-tre stykker. Ding holder orden. En del kvinner sitter på venterommet og hører på det som Wang di en, bibelkvinnen vår, har å fortelle dem. Hun setter opp et bilde på veggen, som alle gjerne vil se og få forklaring på. Hun deler ut noen små traktater til dem som kan lese. En viss uro blant pasientene legger seg når vi har begynt. Nummerne på de første ropes opp, og vi kommer i gang. Vi får inn en 6—8 pasienter. Doktoren og Hsing går bort på mannssiden, og får kvinnene til å sette seg, og Gil tar oppstilling ved medisinsbordet. En del av pasientene har vært hos oss før, og dem kan Hsiung og jeg stelle med. Det er for det meste skifting på sår og behandling av øyne eller ører. Alle nye pasienter må vente til doktoren har sett dem. Kvinnene er det ikke så liketil med. Det første er at de strekker fram hendene. Doktoren må føle pulsen på begge sider. Gjør han ikke det, så mister de troen på hans dyktighet. Å prøve å forklare for dem at pulsen er lik på begge sider er til ingen nytte, så der er det best å føye dem.

Oftre er sjukdommen en «sinli bing,» en innvortes sjukdom med mange underlige symptomer. Svært ofte klages det over at det sitter en «ge da,» klump, et eller annet steds. Bruker doktoren stetoskopet, så er pasienten såre fornøyet. Sidemannen, som ikke feiler noe i brystet, synes han er blitt forsømt fordi han ikke fikk samme behandling. En som har en senkningsabsces, vil absolutt at doktoren skal bruke pannespeilet.

Når undersøkelsen er ferdig, skriver doktoren en resept og sender pasienten bort til medisinsbordet. «Du må gi meg god medisin,» hører jeg én sier. «Vi har bare god medisin,» får han til svar. «Du må veie opp mere,» sier en annen. De har tro på store doser. Nå må en lang forklaring til om hvor meget medisin skal tas hver gang, og hvor mange ganger pr. dag. «Skal den tas varm eller kald?» blir det spurt. «Er je helt frisk når jeg har tatt denne flasken?» Det hender så ofte at folk som kan ha vært sjuke i flere år, tror at en 5—6 pulver eller en liten flaske medisin skal gjøre dem helt friske. Vi forsøker å få dem bort fra dette, sier at de vil bedre litt etter hvert, og at de helst bør komme igjen når de har brukt opp medisinen.

Lettere er det i grunnen med operasjonspasientene; de kjenner snart bedring. Vanskeligst er det med slike som skulle holde diet, eller som trenger til absolutt ro. Er det noen behandling? Nei, kunne du stikke, skjære eller sette sprøyte, da kunne det enda bli noe! —

Her sitter én med betente øyne. Det er en svær tracoma hun har. Øyenhårene vokser innover og gniser stadig mot øyet. «Du får komme i ettermiddag, så skal jeg operere deg,» sier doktoren. Ved siden av henne sitter en eldre kone, som har vært blind på begge øynene i en 4 år; det er grå stær. Hun får også oppfordring til å la seg operere. En kvinne med en rar, gusten farge og innfalne kinner forteller at hun har røkt opium i mange år. Mannen røker også. Det har vært velstandsfolk, men det går stadig nedover bakke. Pengene går til opium. Hun vil gjerne slutte å røke, dersom det var mulig å få hjelp. Doktoren lover henne hjelp, dersom hun bare vil. Det blir bestemt at hun skal komme tre ganger pr. dag og få sprøyte. Holder hun ut, vil hun bli fri opiumstrangen i løpet av 2—3 uker. —

I dag er det mange av pasientene

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

På farten.

Så ble det å være heime en tid etter turen i Øvre Skiptvet.

Søndag 4. august deltok jeg på stevne i Rygge og torsdag 8. på «Elverhøy», Sellebak.

Søndag 11. august kom søstrene Bjerva og Thuen til Misjonshuset og deres besøk var til stor oppmuntring og velsignelse. Mandag deltok de i misjonsmøte i vår heim og tirsdag reiste de til Fredrikstad. Lørdag 18. begynte stevne i Misjonshuset og både lørdagsmøte og søndagsmøtene var gode. Søndag var lokalet helt fullt og mange frambar vitnesbyrdene. Onsdag deltok jeg i «Filadelfia» og torsdag i «Tabernaklet.»

Søndag 25. august hadde menighetene i «Filadelfia» sitt stevne i Misjonshuset. Egil Strand, Lars Rab-

som trenger operasjon. Doktoren ber dem komme igjen i ettermiddag. — Arbeidet går bra. Ding kan selge billetter på nytt. Før klokken er 12½, har det vært henimot 200 pasienter hos oss. Det blir godt å få et pust i bakken.

(Utdrag av et brev fra Signe Ottesen i «Utsyn».)

ben, Wilh. Holm m. fl. talte. Fullt hus og gode møter.

Torsdag besøkte William Bjerke oss. Han tenker å reise ut til China i høst. Sammen med sin hustru og to barn reiser han ifølge med misjonærene Thuen og Bjerva, om alt legges til rette for dem. Torsdag 5. september får vi besøk av Oliven-gren. Han er på gjennomreise til Sverige med sin familie. Tirsdag kommer vår gamle venn E. Thoresen (Millionæren) og stanser en ukes tid. Antakelig får vi besøk av misjonskandidat Gjertsen fra «Saron,» Oslo, også.

Fred over Guds Israel.

G. I.

Er det synd å lyve?

Det er også et spørsmål. At man kan spørre så dumt, sier noen. Ja kanskje det er dumt, men tenk om det skulle være nødvendig, hva så?

Jeg tenker helst på de troende som står og lyver på vitnemøtene. De innleder sitt vitnesbyrd rett og slett med en løgn. Den lyder som regel slik: Skal si bare et par ord — eller skal skal si bare noen få ord — etc. Og den samme person kan stå der og preke i 10 — 15 — 20, ja mere enn 30 minutter. På mindre enn 5 minutter kan en som taler alminnelig fort, ha uttalt minst 4 à 500 ord. For å være riktig moderat kan vi trygt si at vedkommende har overskredet grensen og er blitt en løgner når 5 minutter er gått. Da er de få ord blitt flere hundre ord. Men aldri har jeg hørt at noen av disse har bekjent denne synd og bedt hverken Gud eller mennesker om tilgivelse. Har jeg så ikke grunn til å spørre: *Er det synd å lyve?*

Jeg synes jeg hører noen sier: Du kan ikke ta det på den måten. Hvorfor ikke? Er ikke all usannhet løgn, og all løgn synd? Når en bror begynner sitt vitnesbyrd på denne måte som ovenfor nevnt, begynner jeg straks å be Gud om at han må hjelpe ham til å sette seg fort før han blir en løgner.

Jeg kan aldri få noen velsignelse av et vitnesbyrd som begynner med en løgn. Det hele byr meg ganske imot.

L. S.

i «Budbæreren.»

Navnet Jesus.

Det er intet navn i verden som har slik herlig klang i de kristnes hjerter som Jesu-navnet.

Det er det navn som kan bære et menneske over alle vanskeligheter. Det er det navn som kan redde den dybeste sunkne synder og sette ham på en klippe som aldri skal røkkes, men står evinnelig.

Det er i det navnet vi samles og det er i det navnet vi velsignes. Det er i dette navn vi taler ordet. Det er i det navnet en troende kan stå imot Satans angrep og det er i det navnet vi kan seire og slå djevelen på flukt.

Det er i det navnet vi går inn i døden, det er i dette navnet vi skal oppstå og det blir ved det navnet de kristne får frimodighet på dommens dag.

Det er dette navn som det skal synges om i hele evigheten.

Samuel Nilsen.

Vekkelse.

President Roosevelt uttalte fornylig:

«Noe større kunne ikke skje i vårt land i dag enn en gjenoppvekkelse av religionens ånd — en vekkelse som vil trenge gjennom til alle heim i nasjonen og gripe fatt om hjertet hos menn og kvinner av alle samfunnsklasser og gi dem en fast tro på Gud og mane dem til å vie seg til hans vilje for dem selv og for verden.»

Jeg tviler på at der er noe problem — sosialt, politisk eller økonomisk — som ikke ville smelte bort av en sånn åndelig vekkelsestid.»

Er du med?

Er du med i den store striden?
Er du med og forsvarer Guds sak?
— Eller spiller du kostbare tiden medens sjelene driver som vrak?
Er du med og kjemper i bønner for dem som i illinjen står?
Husk at etter troskap blir lønnen; derfor kjemp før til hvilen du går.

W. Holm.

SPREDTE FELTER

PA REISE.

(Es. 55, 12).

«De atspredte gikk omkring og forkynte evangeliet.»

De predikede Kristus for folket. Saulus fra Tarsus fnyste med trusel og mord mot Herrens disipler og forfulgte dem endog inntil utenlandske steder. (Ap.gj. 8. kap. 9, kap. 26).

Men de fryktet ikke — tross all motstand; ti gjennombrøyeren gikk foran dem. (Mik. 2, 13). De atspredte som predikede Kristus, var det som helligånden hadde utsendt. (Ap.gj. 13). De hadde et godt vitnesbyrd — de var fylt med glede og den Hellig-Ånd. (Ap.gj. 13, 52).

Da vi også er blant de atspredte, og har den samme dyrebare tro som disse hadde, den samme Gud og Frelser, og det samme evangelium som Apostlene forkynte, så taper vi ikke motet og blir ikke trette. Gud være evig takk.

Etter vi hadde besøkt Haldens omegn med Kristi evangelie, reiste vi til Fredrikstad i juli. Br. Ludv. J. Hystad hadde sin ferie og vi reiste sammen til Oslo. Vi besøkte da flere menigheter der og Herren var nær og velsignet sine barn underbart. Fra Oslo reiste vi til Dal stasjon, også der har Herren sine juveler. Nå var det flere år siden jeg var der, men vi var så velkomne til dem. Vennene har bygget et pent lokale som heter «Betel.» Ordet Betel betyr «Guds hus.» (1. Mos. 12. kap. 28, 22, kap. 35, 6, 15). Vennene mottok Herrens ord med glede. Broder Hystad sang og vitnet under tårer om Herrens godhet med ham og den enkelte. På tog, stier, torv, der ungdommen var samlet, delte han ut forskjellige traktater som skal bære frukt i sin tid. (Es. 55, 10—11).

Så blev vi i 7 dager ved Dal stasjon.

Da de ventet disse to pilgrimer (Hystad og O. K.) til lokalet «Arken» i Eidsvoll, så reiste vi dit. Familien Furulund herbergeret oss i sin kjære heim «Solstad.»

Misjonær J. Sørensen var også der og hadde holdt en del møter før vi kom, som Herren hadde velsignet. Menigheten i «Arken» hadde hatt en god tid hørte vi. Møtene hadde fortsatt hele tiden, trss all fare som hvil-

te over Eidsvoll, men Herren avventte den truende fare. Gud være evig takk for det!

Underbart velsignet Herren vårt samvær der.

Den 9. aug. besøkte vi familien Martinius Gulbrandsen Nygård. Han feiret den samme dag vi kom sin gebursdag, 79 år. Barn og barnebarn m. fl. var møtt fram. Vi visste ingenting om dette samvær, men vi var så velkomne. Der var sang og bibellesning som ble mottatt med glede. Deres lykkelige datter i Jesus Kristus, Tonni, oppvartet ved bordet og gjorde det så hyggelig for oss alle. Herren signe henne for det.

Det ble oss fortalt, at familien Gulbrandsen hadde feiret gullbryllup den 21. nov. 1936 under stor deltakelse. Flere vitner kom og frambar et godt budskap fra Jesus til dem alle. Her var meget å referere om, men platsen tillater det ikke.

Et spørsmål kom fram under vårt samvær der, som da ikke ga tid til å besvare. Det var, hvor mange dager br. Gulbrandsen hadde levet til 9. aug. 1940. Til dette kan vi si: Han hadde levet nihundre og 61 og en sjettedels måned, 4110 og 5 syvendedels uker, 28 tusind 856 dage, 1 million 731 tusind og 240 timer, 103 millioner, 874 tusinde, 400 minutter, og 6 tusend tohundre og 32 millioner 404 tusind sekunder (skuddåret iberegnet). Nåde, nåde over nåde har Herren bevist vår broder. Vi hilser ham med: 1. Samb. 25, 6).

Da reisen står til Oslo, sier vi farvel til de kjære ved Dal og Råholdt. I Jesus er vi alltid trygge. Der er de helliges oppholdssted. (5. Mos. 33, 3).

I Oslo deltok jeg i et friluftsmøte på torvet.

En stor folkeskare fikk høre nødvendigheten av å berede seg å møte Herren —! De hellige gledet seg over ordets utsæd.

Deretter deltok jeg i menigheten i «Gilead», der brødrene Sørli og Simonsen er de ledende. Lokalet var overfylt av lyttende sjeler. En rik strøm med velsignelse fra Herren hvilte over hele forsamlingen. Det var en glede å tale Guds ord der. Herren min Gud signe og bevare denne Guds menighet og ledende brødre i fortsetningen til Jesus kommer.

En kjær hilsen til alle hellige med Rom. 12 og 1. Kor. 16: 23—24.

O. Karlsen.

STEVNE I LARKOLLEN.

Søndag 18. august hadde menigheten i Larkollen sitt årlige stevne. Det var møtt fram venner fra Moss, Rygge stasjon og andre steder. Av predikende brødre deltok Math. Støve og Konrad Johnsen. Misjonærene Thuen og Bjerva deltok også og det ble opptatt en god kollekt til deres utreise.

STEVNE I SARPSBORG.

Stevne i Misjonshuset begynte med velkomstmøte lørdag kveld. Forstander Axel Nilssen fra Filadelfia og G. Iversen m. fl. talte Guds ord. Søndag var det møtt fram mange folk allerede på formiddagsmøtet. En 7 mannsmusikk fra Pinsemenigheten i Fredrikstad (et par av brødrene var fra menigheten i «Logen», Ø. Fredrikstad) sang og spilte med liv og lyst. Hans Utne og Arvid Bustgård talte ordet.

Torvmøtet kl. 3,30 var godt og åpent.

På ettermiddagsmøtet var lokalet fullt av folk. Fra Sarpsborgs omegn, Askim, Varteig, Tune, Skiptvet, Fredrikstad og flere steder var venner kommet.

Menigheten i Filadelfia hadde innstilt sitt møte og deltok i stevnet.

Brødrene Alfred Andreassen, Axel Nilssen, O. Karlsen, Hans Utne og flere talte Guds ord.

FRA BREIVIKBOTN I FINNMARK

skrives blant annet:

«Vi har ikke lidd noen nød og er ikke blitt forulempet av noen. Mange av guttene har vært i felten og en del er såret. Bare en mistet livet i kampen.

De sier at det var som en usynlig makt holdt sin hånd over dem. Det regnet med granater over dem, men nesten ingen traff.»

FRA FINNMARK.

En sterk stad har vi, frelsetter han til mur og vern.

(Es. 26).

En lang tid er gått siden vi sist lot høre fra oss og den forløpne tid har vært usedvanlig stormfull på mange områder.

Vi kan dog av hjertet si: «Frelse har Herren satt til mur og vern om oss.»

Nevnte ord er jo alltid stort og trøstefullt, men aldri er ordet slik som når det oppleves, stund for stund.

Hvem kan måle eller beregne styrken i Guds frelse? Han talte og det skjedde, Han bød og det stod der.

Guds frelse var en mur for Israel som ingen fiende maktet å trenge igjennom. Ja, en ikke en pil skulle nå over den grense som Guds frelse rådet over (2. Kong. 19—32). Gud gi at hele det norske folk forstod verdien av å være bak Guds frelsesmur, innenfor det område som Herren selv har bestemt. Da ville meget av den nåværende ulykke, som har rammet oss gått oss forbi.

Vårt virke for Herren i den forløpne tid har vært av en mere lokal art enn før, da de ytre forhold har gjort det umulig å reise meget. De nærmest liggende steder har til gjengjeld fått oftere en før besøk, og det har gledet oss å få se noen bøye seg. Noen oppvåkning eller trang etter Gud synes ulykken ikke å ha bragt blant det store flertall av folket.

Om endel av Guds barn kan det sies, at de gjør seg rede for å gå brudgommen i møte.

Etter mange oppfostringer fra venner i distriktet har vi også i år tross de store ytre vanskeligheter bestemt å avholde stevne her. Tiden for stevnet er satt til den 1. september.

Så vit vites har samtlige venner i Vestfinnmark det godt. Guds barn forstår dog klarere en før at forløsningens time — Jesu gjenkomst — snart er for hånden. — —

Så til sist takk til alle dere som beder for oss.

Det har vært en stor trøst å vite om at det i vårt kjære land er en en stor skare som beder med og for hverandre.

Den Gud som kom Abraham ihu og frelste Lott vil også for sin trofasthets skyld komme de helliges bønner ihu, og så la sin frelsesmur være vern for den enkelte inntil Frelseren selv åpenbares og vi alle får være med ham.

Kjær hilsen.

Eders

Thea og Oskar Gamst.

Den sanne ydmykhet vet aldri at den er ydmyk. Visste den det, ville den bli hofferdig over denne dyden.

Den falske ydmykhet vet aldri at den er hovmodig. Visste den det, ville den snart bli ydmyk på grunn av denne udyden.

Luther.

Oljeproblemet.

Gå til alle dine naboer å be om å få låne heim noen tomme kar! (2. Kongeb. 4, 3.

Det var et budskap av profeten Elisa til en fattig enke som i sin enkestand var i meget større vanskeligheter enn nåtidens enker. I våre dager har offentligheten ordnet det slik for landets enker at de kan, etter hva jeg forstår, ha det ganske sorgfritt når det gjelder det økonomiske. Men i den gamle tid var det verre å bli enke. Det var da liksom om å gjøre å få røvet til seg fra de vergeløse enker; og denne enke var i en ekstra stor vanskelighet. Hennes mann var kommet i gjeld, og midt i dette døde han og enken, stakkar, ble latt tilbake med gjelden og to sønner som hun vel også skulle forsørge. Dertil kom kreditoren og fant ut at det eneste som kunne dekke hans tilgodehavende var sønnene, og disse forlangte han som treller. Min venn, kan du forsøke å sette deg inn i enkens vanskelige stilling?

Hva skulle hun gjøre — betale — eller kom begge hennes sønner i trelldom.

Ja, jeg kan liksom se hennes ansikt som ser sykt ut av fortvilelse. Hun hadde nok mange ganger tenkt over og regnet ut hva det ville bli å selge alt hun eide, men det forslo så lite. Hun hadde nok mange ganger sett på den lille krukken hun hadde med olje — tenkt: Å, bare jeg hadde nok av dette slaget. Hun visste at her var det noe av verdi; men hun hadde så lite.

Olje er i skriften de fleste steder symbol på den Hellig-Ånd — på de himmelske — velsignelser — på de himmelske rikdommer som kristenheten av idag trenger så sårt. Men som finnes i så små mengder.

Olje — ja det er et av verdens største problemer. Olje er en av de ting som den nymoderne verden trenger i stigende grad — oljebeholdet vokser stadig — men mulighetene til å anskaffe olje blir ferre og ferre.

For å få seier i krig er olje en av de første betingelser. En av de ting som er viktigst for å få en flyvemaskin til å bevege seg i luften er oljen, at bilene i susende fart på landeveien — olje må til.

Kort sagt: Olje er uundværlig i den mekaniske verden.

Det lar seg gjøre å få en dampmaskin til å svinge ganske hurtig uten olje for en kort stund — den kan også utvikle kraft en ganske kort stund; men fortsetter man å kjøre med denne maskin uten olje — skal du få se hvordan det går. For det første mister den både fart og kraft — og dertil begynner den å hyle og skrike — den blir umulig å ta på — den blir het og umedgjørilig inntil den tilslutt stopper helt. En slik maskin kalles for å være utkjørt — den har ikke mere verdi en gammelt skrapjern omtrent. Den manglet olje.

Like så nødvendig som oljen er for motoren — er den himmelske olje nødvendig for hver enkelt kristen. Hva ble oljen for den enken vi talte om?

Jo, begge hennes sønner ble spart og hennes skam og nød forsvant.

Ja, min venn, det er verdier i oljen. Større verdier en du muligens har tenkt deg.

Min venn, la det himmelske oljespørsmål bli et aktuelt spørsmål for deg. Pass alltid på at tilførselen av denne olje er i orden — uten denne vil det gå deg som denne motor som mistet sin verdi.

I 3. Mosebok 8, 12 leser vi at Moses heliget Ham ved olje. I salmen 133 betegner David et innerlig brodersamfunn med olje.

I beretningen om de 10 jomfruer fra Matteus 25 taler Jesus om olje og dette var middelet til at de fem kloke kom med i brylluppet. Ja vi trenger olje.

Disiplene brukte også olje. De brukte olje og salvet sjuke så de ble helbredet og Jakob sier i det 5. kap. at vi skal bruke olje og salve sjuke.

Olje er også et fint middel for sår og slag. Mannen som var falt blant røvere ble behandlet for sine sår med olje og han ble frisk. Når vi blir behandlet og vi selv behandler våre medmennesker med den himmelske olje, så kan de største og farligste sår på forbausende kort tid helbredes.

Profeten fikk greie på kvinnens oljekrukke. Hun hadde olje; men så altfor lite. Du har olje, men alt for lite.

Hvor skal vi gå?

«... hvem skal vi gå til...?»
(Joh. 6, 68).

Etter at de to i Edens have hadde overtrådt Herrens bud, skjulte de seg blant havens trær. Dog dette skjulested kunne ikke dekke over deres synd. Fra den rettferdige og hellige Gud lød ropet: «Hvor er du...?» Skjelvende kommer de fram og unnskyldningene for sin handling meldte seg straks. Men overtredelser måtte få sin fortjente straff.

Mørke — den svarte natt senket seg over dem, dog midt i sin håpløshet får de høre løftet om frelse: «Kvinnens sed skal knuse slangens hode». Men, ved fallet kom synd inn i verden og alle kom under denne dom: «Eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har tildekket hans åsyn for eder, så han ikke hører». Skilsmisse mellom Gud og mennesket. Over det menneskeliv lyser ikke håpets stjerne. Det er natt i sjelen.

Skyldbrevet var stort og lovens svøppe fikk man føle. I følge apostolens ord var mennesket maktesløs, men så skjedde det underbare:

Kristus kom!

«... det som var maktesløst ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin sønn».

Veien er åpen til frelse. Med folgede hender får vi løfte vårt hjerte i bønn: «Hvor skal jeg gå med min dødssjuka sjel. Som føler sin skyld og sin brøde? Hvem frelser en ussel og syndetyngt trel? Kun han som på korstreet døde?»

Jesus har med sitt eget blod åpnet veien inn i helligdommen. Derfor: «La oss med frimodighet trede fram for nådens trone, for at vi kan finne miskunn og få nåde til hjelp i rette tid».

Å — halleluja! Det synger min ånd:

Åpen har jeg himlen funnet.
Jesus vant og jeg har vunnet.

Hvor skal vi gå? Hva skal vi gjøre. Dette er aktuelle spørsmål både når det angår det legemlige såvel som det åndelige. Hva skal vi ete og hva skal vi kle oss med?

I krisetider er spørsmålet blitt mer intens. Det menneske som ikke kjenner Gud er oppskremt, jaget og fredløs.

Håpet brast. De beste foranstaltninger ble brutt ned. Slik er livet — livet uten Gud. Fra skjelvende lepper lyder det, og man merker at i tonen er det angst: Hvor bærer det hen? Hva skal vi gjøre? Hva skal det neste bli? Stans o, menneske! Bli stille! Å, hør:

Det er Guds tale til slekten. Profetordet oppfylles i begivenhetenes gang. Hastig oppfylles det profetiske ord. Jesus kommer snart! Det er saken. Vend om til Gud du villfarne. Tro på den Herre Jesus. Bekjenn din synd. Forandring i ditt liv vil finne sted. Opplevelsen vil bli:

«For meg er livet Kristus». .Og: «Kristus i oss herlighetens håp». Det håp brister ikke, og den grunnvoll ryster ikke. «Klippen fullkommen er hans gjerning».

På klippen får jeg bygge,
på klippen får jeg bo,
på klippen får jeg eie,
min salighet og ro.

Jorden har ei den ro jeg søker, dog i Kristus hviler jeg tross stormene. Så er det da ikke jeg som skal ta et «ekstratak», men bare være overlatt til ham som sa: «Det er fullbrakt. Meg er gitt all makt. Se, jeg er med eder alle dager».

Fremtiden blir lys. Jeg glømmer det svarte og triste omkring meg. Kristus er mitt liv, mitt håp, ja, mitt alt.

Så løfter vi våre hoder og forventer Kristi komme på sky.

Vær bedende, våken og brennende i ånden. Gud hjelpe oss i nåde!

Rolf Westlie.

Det er ingen fortvilede situasjoner.

I den forrige storkrig rapporterte en løytnant til sin general: «Situasjonen er fortvilet, general!» Han fikk til svar: «Det finns ingen fortvilede situasjoner, bare fortvilede mennesker.»

For den som tror på Gud, fins det ingenting som er umulig.

Det er vi selv som skaper «fortvilede situasjoner». Når vi gripes av frykt, av mindreverdighetskjesle eller omsorg for egen sikkerhet, så kan nesten hva som helst bli skremmende.

Kan en tenke seg en mere fortvilet situasjon enn den Kristus måtte gjennomgå da han sto foran den skrikende folkeskaren som ropte «korsfest»? Og likevel bar han denne situasjon med overlegen ro. Hvordan så det ut da Paulus sto blant en skare fortvilede mennesker ved det skipsforliset som Apostlenes gjerninger forteller om? Alle så på situasjonen som fortvilet, alle uten én. Denne ene var Paulus. Han trodde på Gud.

Det er således på oss selv det beror om en situasjon skal bli fortvilet eller ikke. Har vi tro på Gud, så skal vi ri av den verste storm.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFÉEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser.

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Avid Bustgård.

Kvitteringer.

Den norske Congomisjon.

I tiden 1. jan. til 30. juni 1940 har jeg mottatt følgende beløp:

Hyggen, O. K. M.	kr. 30.00
Lier, Å	» 3.00
Høidal, A. L. H.	» 15.50
Kjærstad, D. H.	» 10.00
Drammen, E. B.	» 10.00
Svelvik v. Astrid Holm	» 50.00
Magnor v. V. Svan	» 39.00
Fjeldstrand v. Hj. Aschim	» 250.00
Eidsvoll v. Elin de Flon Solberg .	» 80.00
Haugesund v. P. Sagstad	» 100.00
Moss, Logen	» 200.00
Moss, kvinnemisjonen	» 300.00
Oslo, «Den lille hjelper»	» 100.00
Oslo, «Miltonia»	» 200.00
Oslo v. Åbyholm	» 165.00
Oslo, v. Wold	» 200.00
Oslo, Hegdehaugens vennekrets..	» 130.00
Oslo og Sørkedalen	» 340.00
Oslo og Sørkedalen, søstermisjon.	» 100.00
Drammen, Knoffs gt. 6	» 146.33

Idet jeg herved kvitterer for mottagelsen, sender jeg misjonsvennene en hjertelig takk og hilsen.

Erling Syvertsen,
Danvik pr. Drammen.

*

C. Brundtland, China.

Innkomet til C. Brundtland, China, i første halvår 1940:

Vennene på Skudeneshavn ved P.	
Næss	kr. 45.00
De eldre søstres misjon, Bergen ..	» 48.00
Malerne Brundtland og Hope	» 15.00
O. L. Lande	» 50.00
I. Spurkeland	» 10.00
A. Andreassen	» 30.00
Ved S. Iversen, Holmsbu	» 50.00
Forsaml. Skostrede 17, Bergen ..	» 20.00
M. Valde	» 10.00
Venn. N. Eigerøy	» 38.00
Holmsbu kvinneforening	» 20.00
Chr. Størksen jr.	» 15.00

Bergen 9. aug. 1940.

L. Hvidsten, kasserer.

*

Til misjonær Inger Frelumstad, China, er innkommet i 1. halvår 1940:

Misjon i Sande	kr. 216.10
Misjon i Holmestrand	» 170.00
Storm-Monsen	» 54.57
Johansen, Gulhaug	» 30.00
O. R. Svelvik	» 5.00
Fru Dæhli, Holmestrand	» 50.00
Bøssepenge, fru Wolden	» 60.50

Gud velsigne en glad giver! Hjertelig takk.

De frie misjonærer:

Der er dem som strør ut og får ennå mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er og det blir dog kun fattigdom. (Ordspr. 11, 24).

AFRIKA

- Margit Haraldsen:**
Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldsvei 27, Jar, Oslo.
- Hansine Nesfossen:**
Constanse Nøstdal, Løbergsveien 28, Bergen.
- Trygve Gjøsund og hustru.**
Kasserer:
Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.
- Jenny Evenstad:**
Karl Paus Jensen, Gulbergsvei 26, Heggeli, Oslo.

DEN NORSKE CONGOMISJON

- Alb. M. Christiansen:**
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- Odvar Berg:**
Arne Wold, Solheimsgaten 2, Oslo.
- Harriet Johansen,**
Fru Anna Johansen, Ø. Smestad pr. Oslo
- Erling Kristiansen, Ester Kristiansen,**
Gunnar Aaby Holm, Oppegårdsvei 20, Nordstrandshøgda pr. Oslo.

ARGENTINA

- Berger N. Johnsen:**
G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

CHINA

- Str. Dørum og Karlsten:**
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo
- Gunnhild Gundersen:**
Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staubø.
- Christofa Brundtland:**
L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.
- Inger Frelumstad:**
Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

INDIA

- Anna Jensen:**
Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.
- Dagmar Jacobsen:**
H. Hermansen, Åsveien 14, N. Danvik, Drammen.
- Franck Desmond:**
G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.
- Hilda Wergedal:**
Jens Jarnes, Passebæk p. o., sandsvær.

Aslaug Bratås:

- Kasserer:
Ragna Winther, Kirkeveien 17 III, Trondheim.

Misjonsvenner! Ta en særskilt bønne-stund for misjonssaken og våre misjonærer idag.

Broderhilsen.

J. Reiersen, Sande, kasserer.

„Misjons-Røstens“
kommisjonærer:

- Askim:** Astrid Kløverud, Høgmo.
- Arendal:** K. Iversen.
- Bergen:** Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.
- Breivikbotn:** og på reiser: O. Gamst.
- Dal st., Eidsvoll:** Baker T. Johnsen.
- Drammen:** Rackel Syvertsen, Åsveien 19, Danvik.
- Fredrikstad:** Trygve Lie.
- Gjøteborg:** Sverige: J. O. Strøm.
- Haugesund:** Bolette Alfsen.
- Hobøl:** Hanna Rygge, Nygård.
- Holmestrand:** Dagny Sjuve.
- Jevnaker:** Arne J. Brorson.
- Kistrand, Porsangerfjord** og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
- Kristiansand S.** og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
- Mandal:** Tønnes Lundevik, Solvang.
- Moss:** Kristian Bye, Nordheim, Kallum.
- Mosterhamn:** Chr. Størksen jr.
- Mjøndalen:** Arnt Gundersen.
- Oslo:** Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2, og Arnt Andersen, Toftesgt. 41.
- Rygge:** Johan Gundersen.
- Storsteinnes, Balsfjord** og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
- Slemmestad:** Joh. O. Johnsen.
- Sætre, Hurum:** Inger Fagerli.
- Tofte, Hurum:** M. Roås.
- Tjømmø:** P. Johansen, Mågerøy.
- Volda, Sunnmør:** M. Støve.
- V. Gran** og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent betales til ovenstående kommisjonærer.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

- Dorthea Klem,** Børselv.
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- Enok Wangberg:**
Jul. O. Lind, Moss.
- Oskar Gamst,** Breivikbotn.
- Henrik Eilertsen,** Storsteinnes, Balsfjord.
- Demanda Eilertsen,** Breivikbotn.
- Andreas Mathisen,** V. Jakobselv.
- Kristian Skipperud,** Kistrand, Porsangerfjord.
- L. Lyngmo,** Strømmen, Rossfjord.
- Didrik T. Sollie,** Rossfjord.
- Einar Fossmo,** Brøstadbotten, via Harstad.
- Astrid Schie,** Kjøllefjord.
- Ingerid Ødegård,** Kjøllefjord.
- Hulda Wangberg,** Tromsdalen, Tromsø.
- Maria** og **Sigurd Breimoen.**
Komagfjord, Alta.
- Einar Christiansen,** Børselv.